

של"ם פרשת לך לך תשס"ה

בענין מעלת עסק היחודים הק' בזמנינו
באופן של ציורי אורות הקדושים

**וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-אַבְרָם לֵךְ-לְךָ מֵאֶרֶץ וְגו' וַיְהִי רָעַב בְּאֶרֶץ וַיֵּרֶד
אַבְרָם מִצִּיִּימָה וְגו'.**

הפסק, אך זו דרגה גבוהה ששייכת רק ליחיד סגולה, ועל דרגה זו אי' בהקדמת האידרא ש"עת לעשות לה' הפרו תורתך" היינו לעסוק בתקוני היחודים, ואף שבחיצוניות נראה כהפסקה מלימוד התורה"ק, עפ"י האמת בפנימיות כמובא בדברי האריז"ל הנ"ל, שהיחודים הוי כלימוד, אך לסתם אנשים כערכנו אין היכולת לישאר בדבקות של היחודים הק' למשך זמן, וכדאי' מהקאמרנער זי"ע עה"פ "כי הגדלת על כל שמך אמרתך" (תהלים קל"ח), שיש מעלה לתורה"ק ("אמרתך") מעל עסק היחודים ("שמך"), שהדבקות שע"י התורה"ק אפשר להמשיך בה הרבה שעות רצופות, משא"כ בדבקות שע"י היחודים, א"א לישאר בה הרבה זמן לרוב בנ"א.

והעצה היעוצה והדרך הישרה שיבור לו האדם לעשות היחודים הק' בתוך ובשעת לימוד התורה"ק, שהתורה היא הכלי שעל ידה אפשר להחזיק האור של היחודים, שהיחודים הם בבחי' "חכמה" ותורה נקראת "נובלות חכמה" (בראשית רבה יז) שנמשכת ומשתלשלת מהחכמה העליונה, וממילא היא הכלי להחזיק אור

ידועים דברי הבעש"ט הק' באגרתו הקדושה (המופיע בשלמות בסוף ספה"ק בן פורת יוסף ובבעש"ט עה"ת פר' נח הגה י"ג) וזלה"ק ושאלתי פי משיח אימתי קאתי מר, והשיב לי, בזאת תדע, בעת שיתפרסם לימודך ויתגלה בעולם ויפוצו מעיינותיך חוצה מה שלימדתי אותך והשגת, ויוכלו גם המה לעשות יחודים ועליות כמוך, ואז יכלו כל הקליפות ויהיה עת רצון וישועה עכלה"ק.

ויש לחבין מה הכוונה וההדגשה יחודים ועליות "כמוך" דייקא, ובודאי שיש לפרש זאת בכמה אופנים, שכולם נכללים בדבריו הקדושים, ונפרשם כאן בדרך אחת בעז"ה.

ובהקדם, שהנה ידוע מה שאיתא מהאר"י הק' (שער רוח"ק הקדמה א') שעסק היחודים הקדושים יותר גבוה מכל הדברים שבעולם, ואף מעסק התורה"ק, אף שת"ת כנגד כולם, הרי היחודים בעצמם נחשבים כלימוד התורה, עיי"ש.

וחיו צדיקים זי"ע שהיו עוסקים בעסק היחודים הק' שעות רצופות ללא

החכמה, וכן לעסוק בעבודת היחודים הק' בשעת התפילה שהיא עת רצון לידבק בעליונים.

והנה הדרך הרגילה שגילה האר"י הק' בענין היחודים, היא מחשבות קדושות של יחודי שמות הק' בדבקות אמיתית, שע"ז פועלים דברים ותקונים נשגבים בעולמות העליונים.

אך יש דרך נוספת ביחודים, שכמו שיש דרך של דבקות בה' ע"י מחשבות על שמות הק', כך יש דרך של דבקות בה' ע"י מחשבות קדושות על אורות הק', (וכדאי ברמ"ק שער הגוונים שלכל ספירה מה"ם הקדושות יש אור בגוון אחר וכו' עיי"ש).

וכן איתא בספה"ק בעש"ט עה"ת (פרשת עקב אות ל"א) שיחשוב האדם תמיד כאילו גנוז באור אלקות, וכן בלימוד התורה והתפלה ידביק את עצמו אל פנימיות רוחניות אור אין סוף שבתוך האותיות התורה והתפילה כדאי באריכות בספרי תלמידי בעש"ט (ומובאים בבעש"ט עה"ת פר' ואתחנן אות לו ואילך). וכן איתא מהרמב"ן שיחשוב האדם בתמידות שאור פשוט אין סופי מקיפו מכל צדדיו ובה יגיע לדבקות.

ופשוט ומובן שאף שאין למעלה שום ציור גשמי ואין שום דבר גשמי שנוכל לתאר על ידו צורה רוחנית בעליונים ח"ו, שהרי האור שאנו מכירים הוא מושג גשמי, בכ"ז כמו שנתן לנו ה' רשות ודרך לידבק בעליונים ע"י מחשבות על שמות הק', אף שגם האותיות של השמות הק' הם בחינה של צורה, ובכ"ז השמות הק' הם הכלי

שנתן לנו ה' שעל ידם תתעלה נשמותינו לידבק בעליונים, כך גם במחשבות על אורות עליונים, שנתן לנו ה' רשות ודרך להעלות את נשמותינו להתנתק מחיזו דהאי עלמא ולהתעלות לידבק בעליונים ע"י מחשבות של אור א"ס המקיף אותנו, ומחשבות אלו על אורות הקדושים הם ג"כ כלים המעלים אותנו ומכשירים אותנו להגיע אח"כ לבחי' הדבקות האמיתית, שע"י שמתרגלים במשך זמן לחשוב מחשבות של ציורים רוחניים על אורות עליונים מזדככים המוחין ומתעלים עד שזוכים להגיע לנגיעה בקיום מ"ע של "ובו תדבק" (דברים י) בהתפשטות הגשמיים, שהוא תכלית כל התורה (וכדאי כ"ז מהרמ"ק זי"ע).

והנה כמו שביחודים שע"י שמות הק' הרי ישנם הרבה דרכי יחוד והרבה צירופי שמות הק', כך גם בדבקות שעל ידי מחשבות על אורות הק' יש הרבה דרכים, ועכשיו נדבר מג' דרכים שהם כנגד בינה, חכמה, וכתר, היינו בחינות נשמה חיה ויחידה, וכשעוסקים בתורה"ק שהיא בבחי' רוח (ז"א) ובתפלה שהיא בחי' נפש (מלכות) יש להמשיך ולקשר בהם את ג' הבחי' הללו, היינו שצריכים להמשיך לבחינות הנ"ר (נפש רוח) את בחינות הנח"י (נשמה, חיה, יחידה).

ונתחיל בדרך מלמטה למעלה, שהדרך של בחי' ה"בינה" (נשמה), בענין הדבקות שע"י האורות, הוא לחשוב איך שאור התורה שלומד הרי הוא מאוחד עם אור ה' הסובב כל עלמין, ואור זה נכנס בפנימיות העולמות להחיותם בבחי' ממלא

כל עלמין, ובמיוחד שנכנס וחודר האור אליו עצמו לפנימיותו, ונהיה האור חלק ומציאות אחת עם נשמתו, וכל הזמן שלומד תורה"ק ממשיך עליו עוד אור המקיף ומכניס לפנימיותו, ועושה כל הזמן מאורות מקיפים אורות פנימיים ועי"ז עולה ומגלה אורות מקיפים חדשים עליונים יותר שנהפכים לאורות פנימיים וכו' (עיין לקוטי מוהר"ן ח"ב ז, ה), והיינו שהדרך של בינה היא לחשוב על האורות העליונים המקיפים אותו ולהשתוקק אליהם עד שאורות מקיפים אלו מתקשרים אליו ונכנסים בו (ע"י התורה שלומד שהוא הכלי לאור ה' כנ"ל) ובה מתעלה האדם ועולה מדרגה לדרגה בבחי' "הלוך ונסוע הנגבה", ודרגה זו נקראת "לאשתאבא בגופא דמלכא" (והר בראשית ר"ז ע"ב) כביכול, ע"י שמכניס האור אליו ונשאב בו.

והדרך של "חכמה" הוא בחי' להתענג על האור האלוקי הסוכ"ע כי טוב, ללא הקשר עם עצמו, ובבחי' "לאסתכלא ביקרא דמלכא" (והר בראשית קדט ע"א), שהאדם חושב על יופי האור והזיו העליון שהוא זיו ואור אין סופי והוא יופי שאין כמותו בעולם, וע"י ריבוי המחשבות בזה מתחיל להרגיש בחי' עונג, שהמחשבות הקדושות מזככים אותו ומעלים אותו לבחי' דבקות בבחינת עונג (שחכמה היא בחי' עונג).

ובשמרבה לילך בדרך זו של החכמה, (עונג דקדושה מהאור האלוקי), אזי זוכה להתעלות לבחי' חכמה, שהדרך של "כתר" (יחידה), הוא איחוד הסובב והממלא, הגבול והבלי גבול ביחד, ובסוד קודש הקודשים,

ששם היה הארון שאינו מן המדה (גמ' יומא כא ע"א), שאף שמצד אחד היה הארון גבולי במדותיו בכ"ז אינו מן המדה, בבחי' גבול ובלי גבול כאחד (ש"חכמה" היא בחינת קודש, וכתר בבחי' "קודש הקדשים").

ובענייניו הכוונה, שמצד אחד הרי מתענג על האור כי טוב האין סופי, בבחי' חכמה שענינה הוא ראית האור האלקי, אך בדרגת הכתר מתאחדת בזה גם בחי' הגבול, ונהיה עי"ז בחי' הריבוי וההוספה והחידוש דקדושה (שריבוי והוספה וחידוש שייך רק ע"י ענין הגבול), כלומר שחושב איך שהאור הוא בבחי' אורות המתרבים ומתוספים בכל רגע ביתר שאת וביתר עוז, בבחי' "נחל נובע מקור חכמה" (ש"נחל" סתם הוא כינוי על הבינה היוצאת מהחכמה, אך "נחל נובע" היינו מימי האוא"ם השופע וניתוסף בכל רגע והוא בבחי' איחוד החכמה והבינה כאחד בשורש, שזה בחינת הכתר, שהוא המקור של החכמה), ולכן אור הכתר נקרא אור פשוט, כפול, משולש, מרובע, (עיין לקוטי מוהר"ן ח"ב תורה ח') היינו בחי' הריבוי וההוספה והנביעה וההתחדשות האין סופי הנ"ל, שבחי' הגבול היא עושה כלים שיוכל האדם לקלוט ולקבל שייכות עם האור האין סופי, שכן עם בחי' האין גבול בעצמו אין אפשרות לאדם המוגבל לתקשר, אלא שע"י האיחוד עם בחי' הגבול שישנה בכתר (בבחי' "אני ואין כאחד"), שע"י נהיה האור בבחי' נביעה וריבוי והתחדשות תמידית, עי"ז יש אפשרות לקבל נגיעה ותפישה באור עליון זה.

והנה היחודים שע"י שמות הק' נקראים בחי' "לאה", וזה גילה האר"י הק'

ותלמידיו, והדבקות שע"י מחשבות באורות הק' נקרא בחינת "רחל", וזו דרך הבעש"ט הק' ותלמידיו, ואי' מהרמ"ק שיש בחינה של מעלה ליחודים של רחל על היחודים של לאה.

והנה ההולכים בדרך זו של היחודים מבטלים בזה קליפת העבודה זרה מהעולם, שהנה השורש של כל הע"ז היה שרצו לידבק בעליונים, (עיין רמב"ם תחילת הל' ע"ז), אך חשבו שיוכלו לידבק בעליונים ע"י צורות גשמיות של עולמות בריאה יצירה עשיה, ובאמת זה איסור חמור, שעולמות הבי"ע היא בבחי' נפרד בגילוי מאלקות אחר השבירה עד התיקון הגמור לעת קץ, וא"א לידבק על ידם בעליונים, ואברהם אבינו ע"ה ביטל הע"ז וגילה ספר יצירה, שכולו דרכים אמיתיות לידבק בעליונים ע"י מחשבות קדושות (המופשטות מגשמיות של בי"ע), בסוד היחודים הק' שע"י שמות הק' ואורות הק', (וכנ"ל שאף שלית מחשבה תפיסא ביה מ"מ המחשבות הק' הם כלי ודרך להביא הנשמה לדבקות בה'), ולכן נקרא "אברהם" מלשון "ראיה רמה" היינו בחינת ראיה אלקית שזוכים ע"י עסק היחודים, וההולכים בדרך הקדושה הזאת של אברהם אבינו, לגלות הדבקות שע"י היחודים הק', מבטלים הקליפות והטומאות מהעולם ומגלים אור ה' בעולם ומעוררים את התיקון שלעת"ל, בבחי' "בך חותמין" (פסחים ק"ז ע"ב) שפירשוהו צדיקים זי"ע שהגאולה השלמה תהא ע"י הליכה בדרך של אאע"ה, שדרך הקדושה הזאת מזככת את כל הגשמיות של האדם

ומביאה אותו לדרגה שלא תפריע לו כל הגשמיות שבגופו ונפשו ושמשביבו, ולא ימנע אותו שום מפריע מדבקות בה'.

שהנה ע"י שהאדם מתרגל לחשוב לכה"פ בעת למוד התורה"ק ובעת התפללות אודות השמות הק' ואורות הק' הרי לאט לאט יודרך מוחו לחשוב ולראות בכל הסובב אותו את האור האלקי הנובע בהם ומחיה אותם, עד שכל הה' חושים הגשמיים שלו יתרגלו ויוכללו ויתבטלו באור זה, שדרך התחתון להתבטל לעליון, שע"י שהושב הרבה בהתמדה ורציפות אודות האורות הק', הרי חוש הראיה הקרוב לחוש המחשבה מוזדכך, עד שרואה בכל דבר את אור ה', וממילא אין הציורים הגשמיים מפריעים להדבקות בה', שבכל ציור גשמי הנראה בעין הגשמית רואה בעיני הדעת שלו את אור ה' המקיפו והמחייהו, ואחרי שמזדכך יותר הרי גם אין השמיעה הגשמית (הנמוכה מחוש הראיה) מפריעה ממנו את הדבקות, שגם חוש השמיעה מוזדכך ונכלל בעליון, ובכל דבר ששומע הרי שומע בזה את קול ה' ומבין מזה רמזים לעבודה"י, וכן אח"כ מזדכך חוש הריח שהוא בחינת ההרגש של מדות הגשמיות של העוה"ז (שחושם בחי' ו' של שם הויה שהוא נגד ז"א שהוא בחי' מדות), שגם כן מזדככות ונהפכות להרגשות רוחניות של קדושה, ואח"כ מזדכך חוש הדיבור שאף כשיצטרך לדבר בעניני עוה"ז וגשמיות עם בנ"א הרי הכל יהא בדבקות השכינה, עד שיוכה לזכך גם את חוש הגשמי הכי נמוך שהוא חוש

המושג, שבו נכללים כל ההרגשות המוחשיות של עוה"ז כמו אכילה ושתייה וכו', וע"י קדושת המחשבות מהפך גם את אלו לקדושה ודבקות בה'.

ואחרי שזוכה להפוך את כל הה' חושים הגשמיים לחושים רוחניים שאין מפריעים לו מהדבקות בה', הרי זוכה לבחי' "אתהפכא", שהה' חושים לא רק שאין מבלבלים ומפריעים אלא נהיים כולם בסוד ה"כלים" המסייעים לו לקבל אור ה', וכנ"ל בענין הכתר, שהיא בחי' איחוד הבלי גבול והגבול, שאז נהיה הגבול בבחי' מסייע לנביעת ותוספת הבלי גבול שיוכל ליקלט אצל האדם, ה"נ אחרי זיכוך הה' חושים הרי הם נהיים כלים שיוכל האדם לקבל אור הדבקות בסוד התחדשות תמידית, שבכל דבר שרואה ושומע ומרגיש ומדבר ואוכל ושותה מתחדשות אצלו צורות חדשות ונוספות של דבקות ה', וכל דבר ודבר בעולם מחזק יותר את הדבקות.

וחזינן שענין זיכוך הה' חושים קשור לענין הכתר, וזהו א' מהביאורים בדברי הזוה"ק (זהר חדש שיר השירים) שיש בחינת ה' דעתיקא", היינו כנ"ל זיכוך הה' חושים הקשור שהוא דרגת הכתר, שהוא ענין איחוד הבלתי גבול בתוך הגבול באופן שיהא הגבול כלי לקבלת אור הבלתי גבול, וה"נ בזיכוך הה' חושים שנהיים כלים לקבלת אור הדבקות האין סופי, וכנ"ל.

והזוכה להגיע לזיכוך הה' חושים נקרא בשם צדיק, שהוא ענין "דאחיד בשמיא וארעא" (זהר בראשית לא ע"א), שמקשר ומחבר העליונים ותחתונים שעושה ה' חושים התחתונים כלים לקבל

אורות העליונים, וז"ס ברית מילה המקשר ומעלה התחתונים לעליונים, והוא בחי' ה"א לכם זרע" (עיין לקו"מ נג) היינו זיכוך הה' חושים כנ"ל, ולכן מילה דוחה שבת, ששבת היא בבחי' חכמה ועונג כנ"ל, אך ברית תלוי בכתר, כנ"ל שאיחוד הבלתי גבול בגבול וקישור התחתונים לעליונים נמשך מבחי' הכתר.

ובחודש חשון, שהוא חודש של אברהם אבינו בחי' הראיה העליונה, צריך ביתר שאת לעסוק בדרך הק' הזאת, וז"ס הבקשה של "ותן טל ומטר" שמתחילים בחודש זה, שמטר הוא הקשר הגלוי בין השמים לארץ, ומבקשים מה' שהעליונים ישפיעו לתחתונים עד שיוכלו התחתונים בעליונים.

ואין ליפטר מעבודות קדושות אלו בתואנות שהם דברים השייכים רק לצדיקים, שכיון שאנו היום במצב של "ויחי רעב בארץ" (רות א) שירדה המלכות (כנסת ישראל) הנקראת "ארץ" לבחינת רעב, בחי' שער הנו"ן של שערי מומאה רח"ל, הרי העצה היא להתעסק בענין היחודים שהוא בחי' שער חמישים של הקדושה (שיחודים הם בחי' יחידה).

ובודאי שצריכים הענין של "מגן אברהם" היינו לעסוק ביחודים בתוך התפלה והתורה, שתפילה ותורה המה הבחינות של יצחק ויעקב שהם המגן על האור של הראיה העליונה של בחי' אברהם (אברהם - ראיה רמה), וכדאי ברש"י תחילת הפרשה "זהו שאומרים אלקי יצחק ואלקי יעקב" ועי"ז זוכים ל"בך חותמין - מגן אברהם" שעבודת התפילה ועסק התורה

הק' הם המגנים על אור היחודים, וכדאי' מהאר"י הק' ש"מגן" בגימ' ג"פ שם א"ל כנגד הג' אבות הק', הנכללים כאחד.

ובאמת נפש הישראלי משתוקקת בטבעה לכ"ז ואין יכולה לחיות חיים אמיתיים ללא ראייה בעליונים, וזהי התשובה השלימה, דהיינו ו"לאשתאבא בגופא דמלכא" ולידבק בעליונים, ובתשובה זו תלויה הגאולה, ולכן "בך חותמין" שחתימת הגלות בעבודה של אברהם היינו בראיה העליונה בבחי' "ויוכלו לעשות יחודים ועליות כמוך", כמוך דייקא, היינו לא רק יחודים בסוד שמות הק' שהם בבחי' לאה, אלא יחודים בסוד אורות הק' שהיא בחי' הדבקות המבוארת בספרי הבעש"ט ותלמידיו הק' זי"ע, (אמנם אין להניח ולעזוב היחודים בצירופי השמות הק', וכדאי' שבימות החול צריך להתעסק הן בתקוני לאה והן בתקוני רחל, דכיון שאין אנו מוזכרים כראוי הרי יש מעין בחי' הגשמה בציורי האורות, ואף שהרשה ה' זאת כנ"ל, בכ"ז צריך גם צירוף של יחודים בשמות הק', שהם מוזכרים את האדם, ובשב"ק זוכים לתקוני רחל הגדולה, בסוד ציורי אורות מוזכרים ללא סרך הגשמה, אך מ"מ לפני הגאולה שהיא יום שכולו שבת אף בימות החול יש להרבות ביחודים בסוד האורות הק', בבחי' יחודים ועליות כמוך כנ"ל).

ואפילו אדם שאין מצליח בעבודה" בדברים יותר פשוטים יכול לעלות ולהתעסק בעבודה הק' הזאת, וכדאי' בגמ' בכורות (ח' ע"ב) שלפעמים יש אדם שהציעו לו שידוך המתאים לדרגתו ולא יצא לפועל ואח"כ מציעים לו שידוך שלמעלה ממדרגתו ויוצא לפועל (עיין לקו"מ

תורה כ"ט בזה), וכשמאמין האדם שבאמת יש לכ"ז קשר אליו, שנשמתו משתוקקת ונמצאת בבחי' רעב, ומתחיל להתעמק בזה, הרי אף שבתחלה עובר קושי בבחי' התרדמה והחושך והאימה שנפלה על אברהם לפני ברית בין הבתרים, אך אח"כ כשממשיך בהתמדה בזה זוכה להגיע לבחי' הברית בין הבתרים – שברית הוא ענין זיכוך הגשמות כנ"ל, וזוכה אח"כ להגיע לתשובה שלימה, וכדאי' בספה"ק "ברית מנוחה" שכל התשובה של יוהכ"פ היא ע"י שהכחן גדול היה עולה ומתדבק בעליונים ע"י יחודים של שמות הקדושים, ובזה העלה את בנ"י והחזירם בתשובה, וכל יהודי הוא בבחינת כהן גדול, בבחי' "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים" (שמות יט), כדאי' בבעל הטורים על הפסוק, וצריך ליכנס לפני ולפנים ואף שלא יכול בשלמות, בכ"ז כל מעט שעוסק בזה יש בו תיקון נפש גדול, בבחינת תשובה מאהבה ההופכת לזכויות, שהנפש מתחילה להרגיש עי"ז איך שרחוקה מהבורא, ומתגלה בה ההשתוקקות לעלות לידבק בה' שזה תכלית התורה.

ואף אלו שמרגישים בנפשם שרחוקים כמה מכל זה, צריכים להאמין בדברי צדיקי האמת שגילו שדרך היחודים היא התשובה השלמה, והלא ענין התשובה שייך לכל אחד, ואברהם אבינו גייר אפילו את הגויים, ועשה מהם גרי צדק ע"י שגילה להם דרכי האמונה והיחוד, והתחיל לתקן את הבריאה עי"ז, שהלא באמת כל מה שברא ה' לא ברא אלא לכבודו לגלות

אלקותו, ואין שום בריאה בעולם שאינה צריכה להגיע לתיקונה ולגלות אלקות, כל דבר לפי בחינתו, וכל שכן כל יהודי ויהודי מבני א-ל חי שהוא חלק אלוך ממעל ממש שודאי שכ"ז שייך אליו, ע"י שיתקשר ויאמין בצדיקי אמת בבחי' אברהם אבינו, המגלים אלקותו ויחודו ית' בעולם, ומגלים החן והיופי של הקדושה ושל האור והזיו העליון, וכן מגלים הצדיקים את האור והיופי והזיו של כל נשמה מנשמות בני, שכל נשמה מאירה ומגלה גילויי אלקות בעולם, ועי"ז יכול כל אחד ליכנס לעבודות קדושות אלו.

ונחזור לפרשתינו, שהקב"ה אמר לאברהם לך לך מארצך אל הארץ אשר אראך, להתעלות ולבא לבחי' ראייה העליונה, ועי"ז מספרים חז"ל שאברהם אבינו זכה להתגלות ה' ע"י שראה שהבירה כולה דולקת ובווערת (בראשית רבה לא), שכולם עבדו ע"ז שהוא בחי' שער הנו"ן של הטומאה, ועי"ז הבין אאע"ה שצריך לחפש את בעל הבירה שיתגלה בסוד ראיית אלקותו, כי להציל את העולם מהנפילה הגדולה הזאת א"א אלא ע"י גילוי אור גדול שיאיר את כל העולם, וכמו שבמצרים הוצרך הקב"ה לבא ולהתגלות במורא גדול זה גילוי שכינה להציל את בני שהיו על סף שער הנו"ן, ועי"ז התגלה אליו הקב"ה ואמר לו לך אל הארץ אשר אראך, בסוד הראייה העליונה, ובתחלה זכה לסוד ראייה העליונה בדרגת ה"בינה" בבחי' "להשתאבא

בגופא דמלכא" כנ"ל, שלזה זוכים בארץ ישראל, שהיא סוד המלכות דקדושה שאוכלת כל הנכנס לתוכה (עיין לקו"מ תורה קכ"ט) שהמלכות שורשה ג"כ בבינה – ה' תתאה וה' עילאה, (ואכמ"ל), ואח"כ המשיך להתעלות בסוד ראייה העליונה של חכמה שהוא "לאסתכלא ביקרא דמלכא" כנ"ל, שז"ס מה שאמר לשרה שהיתה גדולה ממנו בנבואה בסוד ראייה העליונה של חכמה, ש"הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את" בסוד הראייה העליונה של לאסתכלא ביקרא דמלכא ולקבל עונג מזיו ויופי מראות העליונות הקדושות, בבחי' "אבא יסד ברתא" (רעיא מהיימנא רנז) ולכן שרה (שהיא בחי' מלכות בחי' "ברתא") שורשה ב"אבא" בחי' החכמה והראייה העליונה של עונג של יופי מראות העליונים, ועכשיו גם אני רוצה להתחבר לדרגה זו – "ידעתי" מלשון חבור, ולכן "אמרי לי אחי הוא", מלשון אחי וחבור שאני רוצה להתעלות ולהתאחות למדרגה זו.

ולזה זכה ע"י בחי' "ויהי רעב בארץ וירד אברם מצרימה", שכשנחיה מצב של ירידה יותר גדולה אזי אין מספיק האור והראייה של בחי' הבינה כדי להאיר החושך, שכיון שנחיה מיצר וגבול על גילוי הצדיק צריך הצדיק להתעלות לדרגה יותר גבוהה, שע"י הגילוי היותר גדול יוכל להאיר ולתקן הירידה היותר גדולה, בבחינת "ירידה צורך עליה" שללא הירידה עלול הצדיק להסתפק בעליה שזכה אליה כבר ולא יחפש אחרי דרגות נוספות ולכן מפילו ה' לירידה לפי מדרגתו (עיין נועם

אלימלך עה"פ, ובזה מקבל חשק ורצון חדש להתעלות יותר וזוכה למדרגות עליונות חדשות.

וזה גם מרומז בהנה "נא" ידעתי וגו', שאלופו של עולם בסוד ה"אלף" ירד לירידה הגדולה של נ' שערי מומאה, ולכן מתגלה עכשיו הצורך בהמעלה של הנבואה של שרה שהיתה בסוד ראייה של חכמה, ועי"ז לנצח את קליפת פרעה וקליפת מצרים שהיא שורש כל הגליות וההסתרות על אלקות, ולהעלות משם כל הניצו"ק בסוד "זיעל אברם ממצרים כבוד מאוד במקנה בכסף ובזהב וגו' ויקרא שם אברם בשם ה'" שגילה האלקות בכל מקום ע"י שהעלה התחתון שאין למטה ממנו.

ואח"כ בסוף הפרשה זכה אברם לקבל את ה', בחי' ה' דעתיקא הנ"ל, היינו לסוד ראייה דכתר, שהוא המאחד הבלתי גבול בתוך הגבול, ובזה זכה ל"והיה תמים" בסוד המילה בבחי' יסוד "דאחיד בשמיא וארעא", המאחד שמים וארץ, בזיכך ה' חושים בשלמות, ולכן זכה ליקרא אברהם שהראיה העליונה הדרה לתוך ה' חושים הגשמיים בשלמות, בסוד איחוד בלי גבול בגבול כנ"ל, (ועי"ז זכה להבטחה על לידת יצחק, שממנו נהיה עם הנצחי, שכתר הוא אור אין סופי כנ"ל, ולכן נהיה עם הנצחי מאברהם רק אחרי שזכה לאור הכתר).

ובכל נפש ישראלי שמזרעו של אברהם אבינו ישנה השתוקקות ללכת בדרך אבות בבחי' "חייב אדם לומר מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי וכו'", היינו להתעלות ולאשתאבא בגופא דמלכא

בסוד הבינה, יחוד סובב בממלא, שהוא יחוד אורות בכלים, בסוד יחוד השמות הקדושים [שממשיכים אורות אלקיות בתוך כלי האותיות של השמות הק'], וכן השתוקקות לעשות יחודים "כמוד" בדרך הבעש"ט ותלמידיו בסוד חכמה, ראייה ועונג של אורות אלוקים – בבחי' לאסתכלא ביקרא דמלכא.

ואחרי שזוכה שהחכמה נחיה אצלו בחוזק ובהתקשרות בבחי' דעת, שהיא ידיעה בחוזק (והדעת היא חיצונית הכתר) זוכה ליכנס ולהתכלל בבחי' הכתר, וזה פירוש "דעה חכמה לנפשך" – שע"י ההתקשרות עם החכמה בחוזק בבחי' דעת עי"ז זוכים לגילוי בחי' "והיא כתר לראשך", היינו לגילוי אורות המקיפים של הכתר, שמזכך כל ה' חושים.

וזה גם סוד ניצוח ד' מלכים את החמשה שבפרשתינו, שהד' מלכים הם כנגד ד' אותיות של שם הוי"ה ב"ה, שנשמה של כל יהודי היא חלק משם הוי"ה בסוד "כי חלק הויה עמו" (דברים לב), הרי בכח נשמתו מזכך את ה' חושים הגשמיים שבגופו שהם נובעים מהצמצום של ה' אותיות של שם אלקים, ומתגלה שהוי"ה הוא האלקים, גילוי הבלתי גבול בתוך צמצום הגבול.

ובזה מביאים את הגאולה השלימה בסוד "ומלכי צדק מלך שלם הוציא לחם ויין", שמלכי צדק הוא מ"ארבעה חרשים" (משיח בן יוסף ומשיח בן דוד ואלהו ומלכי צדק) המהרידים את קרנות הגויים ומבטלים הגלות (סוכה נב:), ולזה זוכים ע"י "הוציא לחם ויין" בחי' זיכוך הגשמיות כנ"ל, ולזכות לגילוי של "והוא כהן לא-ל עליון"

בחי' גילוי הכתר (שסתם כהן הוא בבחי' חכמה, ושם בן נח היה בבחי' כהן גדול שבבחי' הכתר, ששם שלימות זיכוך הה' הושים מגשמיזות לרוחניות ובנ"ל) .

ומכניעים במיוחד את קליפת ישמעאל המתגברת לפני הגאולה, שקליפה זו קשורה ג"כ לבחי' ראייה כדכתיב "הלום ראיתי אחרי רואי" ולכן יצאו מאברהם דייקא, שהוא סוד הראיה העליונה שיונקים המה מראיה דקדושה, אך אצלם נפל לבחי' ט' קבין של זנות (קדושין מט ע"ב) בחי' ראייה דטומאה כנ"ל שבחינת הראיה צריכה שמירה של יצחק ויעקב, היינו תפלה ותורה, שלולא שמירה

זו נופל הרצון לאסתכלא בזיו ויופי העליון ונשבר לתאוות רעות ח"ו, וע"י ראייה עליונה דקדושה של בנ"י מכניעים את קליפת ישמעאל הטומאה, וזוכים "להשבית אויב ומתנקם".

ומתקנים עי"ז את כל הבירה הדולקת, שהיא בחי' מה שנפל היום העולם לפני הגאולה לבחי' שער הנו"ן דטומאה ח"ו, וע"י גילוי שער הנו"ן דקדושה הנ"ל נהפך הכר"ת לכתר, וזוכים לביטול כל הקטרוגים ולקבל את "שמור שבת קדשך" יום שכולו שבת מתוך שמחה עצומה וחסדים עליונים ורחמים פשוטים בביאת גוא"צ אמן.

